

[Jens Thomsen.]

Om Strafansvaret skriver Juristen:

„Det var altid en fast Grundsætning i dansk Retspleje — og bør være det i enhver Kulturstat, der ikke er under Diktatur —, at skal Borgerne dømmes af Landets Domstole til Straf, maa dette have en aldeles klar og utvetydig Hjemmel i Loven, Og saa meget kan man i alt Fald sige om det kunstfærdige Forsøg paa at genoplive den af Loven udtrykkeligt ophævede Afleveringspligt, der ikke senere lige saa udtrykkeligt og klart er blevet genindført, at disse Forsøg paa at faa Borgerne straffet paa et mildest talt skrøbeligt Grundlag mangler den klare og uomtvistelige Hjemmel, der i enhver Retsstat kræves for Anvendelse af Straf. Der er derfor ingen anden for en Retsstat farbar Vej for Regering og Rigsdag, hvis de vil have Landbrugerne ramt med Straf for deres Tilbageholdelse af Valuta efter dennes Hjemførelse, end at skaffe klar og sikker Lovhjemmel herfor.“

Alene dette maatte være nok til, at den højtærede Justitsminister ikke burde forhindre en Appelansøgning fra lovlydige Borgere, der efter manges Mening er straffet for en Forseelse, de aldrig har begaaet. Det er ikke blot de straffede, men Fler-tallet af Befolkningen og mange af vore fineste Jurister, der mener, at de er straffet uskyldigt, og det er mig derfor ubegribeligt, at den højtærede Justitsminister vil forhindre, at Sagen prøves for Højesteret. Selv om Ministeren har den Opfattelse, at Dommen ikke vil blive ændret ved Højesteret, burde han ikke hindre Appellen, og saafremt Ministeren var af den modsatte Opfattelse, var det endnu mere uforsvarligt at afslaa, for det kan under ingen Omstændigheder bestrides, at Dommen i heldigste Tilfælde hviler paa et meget skrøbeligt Grundlag.

Justitsministerens Afslag, som følger efter Indledningen, lyder:

„Foranlediget heraf skal man meddele, at det ansøgte ikke kan bevilges, da der efter Justitsministeriets Formening ikke er Udsigt til, at Dommen vil blive ændret ved Sagens Indbringelse for højere Ret.“

Den højtærede Justitsminister afsiger herigennem en Dom over lovtro Borgere, der idømmes Straf til Trods for, at de anser sig for at være skyldfri, og denne Opfattelse deles af fremragende Politikere, der har været med i Forhandlingerne om at gennemføre Kravet om Afleveringspligtens Op-

hævelse, og som gennem denne Forhandling har Førstehaandskundskab til den virkelige Mening med og Forudsætning for Afleveringspligtens Ophævelse. Jeg skal i denne Forbindelse henvide til det ærede Medlem Hr. Krag og til forhenværende Medlem af Tinget Hr. Madsen-Mygdal, som deltog i disse Forhandlinger.

Desforuden skal jeg henvide til, at mange af de fineste Jurister har den Opfattelse, at Dommen er urigtig, og at den i alt Fald hviler paa saa løst et Grundlag, at Borgerne ikke kan idømmes Straf. Jeg skal i denne Forbindelse særlig nævne Højesteretsadvokat Bülow, der førte Sagen for Kolding Slakteri, og Professor Poul Andersen, der har udtalt, at Handelsministerens Cirkulære af 11. September 1935 kræver en Afleveringspligt, som ikke findes i Valuta-loven, der kun drejer sig om Hjemførelse, og der kunde nævnes adskillige flere.

Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa gerne nævne enkelte Presseudtalelser om Spørgsmaalet og skal her citere et lille Stykke af en ledende Artikel i „Sorø Amtstidende“ af 12. September 1935, altsaa Dagen efter, at Handelsministeriets provisoriske Bekendtgørelse var udsendt.

„Som Loven er, kan vi ikke se andet, end at Valutaaktionen er fuldt lovlig. Naar vi anser den for forfejlet, er det ud fra det Synspunkt, at den ikke kan føre til det tilsigtede Maal, men at forsøge at slaa den ned med et Middel som det, Handelsministeriet i Gaar har bragt i Anvendelse, eller ved Hjælp af en Undtagelseslov kan kun skærpe en Krig, som kunde og i hele Samfundets Interesse burde være undgaaet og kan føre ud i Tilstande, hvor alvorlige Interesser staaar paa Spil.“

Bladet fastslaar, at Handelsministerens Forsøg paa at gøre Valutaaktionen ulovlig, er lovstridig.

At Venstres Presse ikke under Valutaaktionen gik ind for Landbrugets Ejendomsret til den fremmede Valuta, var en af Aarsagerne til, at den ikke blev anerkendt og gennemført dengang. Havde alle Slakterierne og Mejerierne optraadt som Kolding Slakteri, var Sagen for længst ført til Sejr, men i Virkeligheden var det kun en lille Forpostfægtning, der tabtes. Landbrugsgets Krav om Retfærdighed med Hensyn til Ejendomsretten til den fremmede Valuta er saa stærkt, at det vil blive ført frem til Sejr engang før eller senere, og hvem tæller de tabte Slag paa Sejrens Dag!

Det forekommer mig, at naar den højtærede Justitsminister afslaaer Appelansøg-